

РЕШЕНИЕ

№ 6007

гр. София, 22.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 07.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **7476** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Образувано е по жалбата на Т. Г. Г. с ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. Б.-САК против Заповед за прилагане на принудителни административни мерки № 21-0344-000117/08.06.21 г. на Началник на група в сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР [населено място], РУ С..

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е неправилна и незаконосъобразна, поради липса на компетентност, издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби, неспазване на установената форма и несъответствие с целта на закона.

В съдебно заседание жалбоподателя, редовно призован, се представлява от адв. Д., който по изложени съображения моли съда да уважи подадената жалба и отмени оспорената заповед като неправилна и незаконосъобразна. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът по жалбата – Началник сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР [населено място], РУ С., редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

От фактическа страна:

Предмет на административното производство е Заповед за прилагане на

принудителни административни мерки № 21-0344-000117/08.06.21 г. на Началник на група в сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР [населено място], РУ С. с която на Т. Г. е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване въпроса за отговорността но не повече от 18 месеца. Обжалваният административен акт е редовно връчен на жалбоподателя на 29.06.21 г., като получаването му е удостоверено с подписа върху оспорената заповед. В законоустановения 14 – дневен срок е упражнено и правото на жалба пред Административен съд - София град.

Обжалваната заповед е издадена след извършена проверка от служители на сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - С., РУ С. на 08.06.21 г. около 00.00 часа в [населено място], ул. П. Е.”, посока [улица]към [населено място] в резултат на която е съставен АУАН серия *375561 /л. 16/ - подписан от жалбоподателя с възражение. Констатирано е, че Г. управлява собствения си лек автомобил „О. фронтера” с рег. [рег.номер на МПС] , като при проверката е отказал да бъде проверен за алкохол, отказал е да му бъде проведено изследване за алкохол в кръвта. Актът за установяване на административното нарушение е редовно връчен на нарушителя срещу подпис.

Предвид така изложената фактическа обстановка и на основание чл. 22 от ЗАНН, Началник сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - С., РУ С. е наложил на Г. принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване въпроса за отговорността но не повече от 18 месеца. По делото е представена Заповед № 517з-51/05.01.2018 г. на директора на ОД на МВР [населено място] (л.23), с която Началник сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - С. е оправомощен да издава заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, б. „а“ и т. 6 и т. 7 от ЗДвП.

От правна страна.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок и от лице имащо правен интерес от обжалването.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Настоящият състав намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, в изискваната от закона форма, спазени са процесуалните и материалните разпоредби при издаването ѝ, като съответства и на целта на закона, поради което същата е правилна и законосъобразна. Заповедта е издадена в писмена форма, като в нея подробно са описани фактическите основания за издаването ѝ. Освен това е цитиран АУАН, въз основа на който е наложена ПАМ – няма разминаване в номерацията на АУАН, налице е препращане към обстоятелствата на акта за установяване на административно нарушение, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

Принудителната мярка е наложена от компетентен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Началник сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР [населено място] РУ С. е компетентен да налага ПАМ, видно от представената по делото заповед. Не се установиха допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила при издаване на административния акт. Установи се, че са налице материалните предпоставки за прилагане на чл. 171, т. 2А, б. ”б” от ЗДвП, от което

следва, че обжалваният акт е съобразен с материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 2, б. "б" от Закона за движение по пътищата – За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: 1. временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: ...б) (изм. - ДВ, бр. 51 от 2007 г., бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г., бр. 77 от 2017 г., в сила от 26.09.2017 г.) който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на [чл. 174, ал. 4](#) установените стойности са определящи;

В конкретния случай е безспорно установено, че жалбоподателя е собственик на лек автомобил, отказал както проверката на място за алкохол, така и извършването на последващо лабораторно изследване за наличие или липса на алкохол в кръвта. Тези обстоятелства безспорно са установени и се потвърждават от приложените по делото доказателства.

Съдът намира за неоснователни направените възражения в жалбата, че на жалбоподателя не му било станало ясно, съответно бил в невъзможност да анагажира защитата си, поради факта, че извършеното от него нарушение било квалифицирано като такова по чл. 174, ал.3, която разпоредба от своя страна предвиждала два различни по вид състава на нарушение. Настоящата инстанция счита, че видно от оспорената заповед, действително в мотивите, като основание за налагане ПАМ е посочена разпоредбата на чл.174, ал.3 ЗДвП, която касае административно наказателната отговорност, но от изложената в нея фактическа обстановка се установява, по безспорен начин, че извършеното нарушение касае хипотезата на чл.171, т.1, б."б" ЗДвП. Не без значение е и обстоятелството, че цитираната разпоредба/ 171,т.1,б.б. ЗДвП/ е посочена и в диспозитива на заповедта. С оглед на това съдът намира, направените възражения за неоснователни и недоказани.

Предвид така установените по делото факти съдът намира, че са налице елементите от правопораждащия фактически състав по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, с които правната норма свързва издаването на заповед за прилагане на принудителна административна мярка - " временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване въпроса за отговорността но не повече от 18 месеца". Административният орган обосновава е приел, че управлението на МПС от водач употребил алкохол, съставлява законово регламентираната материалноправна предпоставка за налагане на ограничителната мярка. В този смисъл оспореният административен акт се явява постановен при правилно приложение на материалния закон.

С оглед на това съдът намира, че са налице предпоставките за налагане на принудителна административна мярка, каквато е наложена от административния

орган.

С оглед изхода на делото разноси на ответника не следва да бъдат присъждани, тъй като такива не са поискани, а и реално не са направени.

Съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП решението на административния съд не подлежи на обжалване.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Г. Г. с ЕГН [ЕГН] против Заповед за прилагане на принудителни административни мерки № 21-0344-000117/08.06.21 г. на Началник на група в сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР [населено място], РУ С..

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

СЪДИЯ: